

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

EN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

Redacció General Barcel·la-1.2.º

Administració Sta. Eulària, 25.

PALMA DE MALLORCA

LA AURORA

¿A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-Mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.- Ca l'amo Andreu Alcover, Centre, 13.

A Palma: Llibreria d'En Guasp Morey, 6.- Taller d'encuadernacions d' En Francesc Ferrer Sta. Eulària, 25.- Llibreria de N. Ernest Frau, Brossa.- Llibreria Amengual y Muntaner.

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes an es qui s'ho guany

Comentaris

32

¿Qué hi ha sobre ses variants de sa Biblia?

El Sr. Rullán de Sóller aquesta vegada s'ha proposat destruir definitivament s'inspiració de la Santa Biblia. Cansat de desaparir-li bales que ell comprén que han resultat esser de cotó, s'ha resolt a desaparir-n'hi una d'aquelles que, segons calcula el mateix Rullán, han de fer molta destrossa. Apunten. ¡¡¡Fuego!!! «EL ORIGINAL HEBRAICO, LA VERSIÓN SAMARITANA Y LA TRADUCCIÓN DE LOS SETENTA... ARROJAN SUMAS MUY DISTINTAS (respecte an els anys que visqueren els Patriarques). ERGO... DEU NO POT HAVER INSPIRANT SA BIBLIA» Sr. Rullán: si V. domés escriu p'els quatre *analfabetos* que lletgeixen. (¡!) "EIPueblo" se pot donar per satisfet, perque segurament aquest silogisme de V. los haurà produït molt bon efecte; ara si escriu per sa gent que ha estudiat un poc, me permeti que me rigui de V., ja que, presentant aquesta raó que presenta, nologra sinó demostrar lo ignorant que és, lo dejú que está de coneixements escrituraris. ¿Que se veu de clar que parla de lo que no entén! *Lorito real*: ¿has berenat? Però deixem ses riaies i anem a sa questió.

Efectivament es Texte Hebreu que tenim de l'Escritura, sa versió Samaritana i sa traducció dels Setanta no s'avenen del tot en totes ses coses. Respecte an els anys que visqueren els Patriarques anti-diluvians, per exemple, hi ha aquestes diferències:

Nom dels Patriarques antídiluvians	Anys de vida		
	Segons l'Hebreu	Segons sa V. Samaritana	Segons sa V. dels Setanta
Adam	930	930	930
Seth	912	912	912
Enos	905	905	905
Cainan	910	910	910
Malaleel	895	895	895
Jared	962	847	962
Henoah	365	365	365
Mathusalem	969	720	969
Lamech	777	653	777
Noé	950	950	950
	8575	8087	8575

Com se veu sa versió Samaritana no senyala a Jared, Mathusalem i Lamech els mateixos anys que los senyalen es Texte Hebreu i sa Traducció dels Setanta. En quant an els Patriarques post-diluvians ses diferències són mes notables:

Nom dels Patriarques post-diluvians	Anys de vida		
	Segons l'Hebreu	Segons sa V. Samaritana	Segons sa V. dels Setanta
Sem	600	600	600
Arphaxat	438	438	535
Cainan	«	»	460
Salé	433	433	460
Héber	464	404	404
Phaleg	239	239	339
Réu	239	239	339
Sarug	230	230	330
Nachor	148	148	308
Tharé	205	145	205
	2996	2876	3980

Ja veu el Sr. Rullán que no li amagres. En aquest cuadro ademés de sa diferencia dels números, se veu que els Setanta posen En Cainan del qual no 'n fan menció es Texte Hebreu ni sa versió Samaritana; cosa que l'ha escandalisat molt an el Sr. Rullán de Sóller.

Però hauria de sebre aquest senyor que ni aquest Texte Hebreu ni manco sa Versió Samaritana ni sa Traducció dels Setanta són els *autografs mateixos* que escrivieren els autors inspirats. En temps de Moisés, que jo sabí, encara no s'havia inventat s'imprenta; i com que ses coses inspirades havien d'esser molt lletgides, vat-aquí que d'aquells *autografs* se'n treguessen una infinidat de copies fetes a ma. Ara be, Sr. Rullán; ¿qui no veu que és impossible que en aquestes copies no hi hagi algunes poques alteracions dels *autografs*, degudes a sa distracció o an es descuit de tants de copistes? Provi V. de donar a copiar un article dels seus a qualcd. D'aquesta copia que'n fassi treure un altra i continui un any i un altre any fent treure copies de copies. ¿Creu V. que a's cap d'uns quants anys ses copies dirán exactament lo que V. ha escrit en es seu article? ¡Ca homo! ¡Ni de molt! Idò es Texte Hebreu de que V. parla és una de tantes copies que se feren dels llibres inspirats. ¿Que té d'estrany que mos doni equivocades algunes cifres o algunes cosetes que no tenen mica d'importancia donat s'objecte que tenen els llibres inspirats? Lo extrany lo admirable i portentós és que no duguin alteracions de més consideració. ¿Tal volta els diferents còdics de ses obres d'En Ciceró, per exemple (i això que són tan recents en cmparació dels llibres de s'Antic Testament), no mos donen moltes i més notables variants que ses que ofereix es nostre Texte Hebreu? ¡I de molt, Sr. Rullán! ¿De que s'escandalisa, idò, sant homo? Lo mateix hi ha que dir de ses versions Samaritana i dels Setanta. Son traduccions de copies dels autografs dels llibres inspirats. Que miri V. sa traduccions espanyola, francesa i inglesa de ses obres de'n Schiller, per exemple; que les compari entre si i amb so texte alemany i veurá alteracions molt mes notables que ses que hi ha entre ses versions i textos de que estam parlant. Si el Sr. Rullán sabés que els llibres de s'Antic Testament, al manco els primers, foren escrits amb caracters fenicis i que llavò foren transcrits amb s'escritura hebraica que anomenam quadrada i que els hebreus domés escrivien amb lletres consonants, etc. etc. etc.; si el Sr. Rullán conegués sa carrera que han seguit els llibres sants, certament que no s'escandalisaria de sa diferencia d'uns quants números; antes al contrari, hauria de regonèixer que és com un miracle que aquestes diferències no sien més i de major quantia. ¡Però, i què ha de sebre el Sr. Rullán d'aquestes coses!

Sobre aquest asunto, Sr. Rullán, li convé meditar aquestes paraules del gran escriturista Rodolf Cornely: «Deu no ha permès que els llibres que han de servir per sa nostra salut eterna (ses versions de que parlam) contenguin errors respecte a fe i costums; però ha deixat a sa sollicitud dels homos que els tals llibres contenguin o no alguns

petits errors sobre coses accidentals i de poca importancia». ¿Li pareix, Senyor Rullán, que no mos hem de salvar si no sabem amb tota exactitud els anys, ses hores i els minuts que va viure Adam? ¡No tengui ansia d'això! Sensa sebre aquestes menudencies, sabem amb tota certesa tot lo que Deu mos ha volgut revelar per sa nostra salvació eterna. ¡Ell que noltros mos portem conforme an aquesta revelació!

Jo no voldria que se pensás, Senyor Rullán, que els llibres de s'Antic Testament no són inspirats sino en lo que atany a sa fe o a ses costums. Estaria molt equivocac si se pensava això. Deu va inspirar tota sa Biblia i d'aquesta inspiració total se dedueix que aquest llibre está exent de tot error ja sigui quant parla directament de materies religioses ja sigui en lo que atany a ciencies naturales o a s'història profana. Pero això s'ha d'entendre de sa Biblia autèntica, es dir, de lo que realment escrivieren els autors inspirats. Dins es texte i ses versions que V. cita hi ha algunes paraules (ben conegudes dels escrituraris) que no són autèntiques, paraules degudes an els copistes i traductors i no an els autors que escrivieren baix s'influencia de s'inspiració divina. Sa retgla que hem de seguir quant lletgim es Texte Hebreu i ses versions Samaritana i dels Setanta, es aquella de S. Agustí quant diu: «No es lícit dir: s'autor d'aquest llibre no va escriure sa veritat, sino: o es còdix no es exacte, o se va equivocar es traductor o tu tens es cap dur per penetrar aquestes coses». ¿Que-hu ha entés el Sr. Rullán de Sóller?

Sa veu, Sr. Rullán, que altra volta li ha resultat de cotó sa bala que ha desperat contra s'inspiració de la Sagrada Biblia. Això de voler tirar sa Biblia p'en terra perque es Texte Hebreu i ses versions Samaritana i dels Setanta arrojan *sumas muy distintas*, és de lo més ridícul que jo he vist mai. Es lo mateix que si jo digués que En Lope de Vega o en Tirso de Molina no varen escriure cap comedia perque se noten alteracions de versificació en ses distintes edicions que corren de ses seues obres. ¿No li pareix, Senyor Rullán, que es qui digués això seria un solemne estúpit? Idò poc sa poc llà ve a dir V. de sa Biblia. Idò poc sa poc lla... V. és... Que tregui sa consecuencia un altre.

Abdormiviit in Domino

A nostre Prelat difunt

Benaventurat sou vos
Obrer de l'illa que ens guarda,
vos que lligàreu suós
la garba del fruit formós
quant se feu la vostra tarda.

Ara dormiu reposat
vora la tasca acabada...
dins el cenacle sagrat,
d'encens i cantics voltat
al peu de l'ara crismada.

Passàreu, per tot, fent bé,
sembrant sota el pès del dia,
fóreu un sant jornalé

que tingué el cel per grané i la terra per masia.

D'eixa terra fóreu sal de bon exemple sens mida, fóreu vos la llum capdal que ens mostrá el camí real per on se va a l'altra vida.

Les espines del camí davant, davant trepitjàveu portant el bacle divi que el Senyor ens conferí p'el remat que pasturàveu.

Ple d'olor de Jesucrist ens dàreu sana doctrina, amb la ciencia provist que dona conort al trist i al humil la llum divina.

Féreu el camí en temps breu com qui té molts anys de vida, tan formosa davant Deu com la blamor de la neu, en sant trebai consumida.

¡Oh! que trista fonc la nit al deixar el vostro hospici! Dormíeu vos defallit... la gent besava an el dit vostre anell esponsalici.

Ja us rebé l'etern palau de la patria venturosa, ont vostre Deu contemplau, després de dormir en pau dins una mort preciosa.

¡Cantau! la gloria us somriu, duís nupcial vestidura, l'eterna mitra lluiu vora l'Anyell de Deu viu, que a vostra vista fulgura.

Mes ¡ai! Bon Pastor, pensau, vos que en la patria gosau part-demunt de les estrelles, que de sota eix cel tan blau, en la terra que estimau, estan belant les ovelles.

S. GUASP.

Rall

El plor de les gàrgoles

El ca i la esfínx

En les nits de pluja, quant el vent xiula i la mar s'esvalota i esbrava la seua furia contra els penyals de la costa, quant tot lo humà jau en el silenci mes profund i sols se senten les veus estrindents de sirenes i de nans, quant les llàgrimes fecundants dels núvols oscurs cauen amb força o amb calma, demunt les teulades de la Seu i l'aigue, en son del-liri per les parts baixes i fondes, s'escapa p'els canalons; les gàrgoles parlen, les gàrgoles ploren i canten, riuen i criden, sanglotetjen i suspien. Escoltem la conversa que hi ha entre dues d'elles. La nit és tenebrosa; passa un oliva, s'atura prop d'un arbotant i llença una exclamació macabra i fust sembla una bruixa qualcant demunt una granera. Allà baix xisclen les arboladures dels vaixells i els arbres del passeig es gemeguen llastimosament. Una portalada misteriosa

s'ha sentit; cantà un gall i s'encalcan dos molxos... Oh Dii, *cujus imperium est animarum, umbraque silentes, et Chaos, et Flegeton, loca silentia nocte!* Oh clàssics llains! Oh Virgi-i!

El ca. Deixa, ma amiga estimada, deixa per un moment la teva serietat impenetrable. Guarda aquesta serenitat de rostre i de mirada per ta geganta companya, veïna del desert llibre; estotja la teua calma caviladora per quant l'auja que mai falta sia tornada i s'oviri la llum del dia nou. Are, no hi ha homos que's puguin enterar de lo que deim. Parla com parlaves an el malhaurat Edipus i no siguis per a mi profete de malaventures...

La Esfina. Be saps tu—car son passats molts d'anys desd'aquell jorn memorable qu'una colla d'homos forçuts, constructors de cases santes, et pujaren amb currioles aquí dalt, a vora meu—que jo soc la mes reservada de totes les gàrgoles qu'assuquí esteim en ringlera... No deus ignorar que ma missió és purament contemplativa i que jo no puc faltar an aquel principi inviolable del meu Creador que me va proibir per complet que donàs a comprendre el meu pensament, la meua idea, el meu esperit, a la humanitat folla.

El ca. Si que ho sé; emprò, avui les circumstancies son extraordinaries, anormals; avui no hi ha por de que orelles curioses mos escoltin i, si qualq'una n'hi hagués, aqueixa no escoltaria mes que la seva dissort.

La esfina. Tens molta de raó. I creguis que'm dol moltíssim això qu'has esmentat darrerament. La mala nova, la desgracia trista, sempre, sempre ha de sortir de mos llavis de pedre. Perqué, perqué hi haurà tragedies i drames en el mon? Perqué les passions segueixen imperant?

El ca. La fieresa dels homos no té mida. Jo t'assegur que l'estim de ver an el homo; emprò hi ha moments en qu'estic ben empagat d'anar an el seu costat. Sempre guerra, sempre lluita, sempre combats.

La esfina. I si acaba el mohiment i ve la calma, i si fineix la guerra i vé la pau, llevonces se desenrotlla altra cosa boni bè pitjor; llevonces impera la tonteria humana...

El ca. No't comprenc.

La esfina. Ah! La fidelitat que tens an els homos et cega la vista? Contempla una estona aquesta bella Ciutat; diguem si la coneixes. Alça els ulls, mira; i després gira el teu esguard cap a l'interior de l'ànima fins que destrui la memoria. Quin mirall mes clar per a noltros que vivim sense prejudicis, sense ambicions i sense esperances! Trista existencia, és ver! Però noltros que rés mos enlluerna, que rés mos entenebreix, ni l'amor ni l'odi, recordam amb claretat; les figures mos queden impreses en relleu, i sempre, sempre, mos enrecordam del bé rebut; jamai l'oblidam, jamai som ingrats. Recorde-te'n d'aquells dies de gloria i d'esplendor; recorde-te'n d'aquells jorns en qu'arribaven an aquest port naus carregades de riqueses fabuloses, vaixells que mos duïen l'olor inefable dels jardins de Nàpols... d'aquells jorns en que s'alsaven palaus dignes d'esser habitats per reis i prínceps... d'aquells jorns en que del castell veïnat venien aures... aures sanitoses dels pinars de Bellver... Llevò es rendia culte al art, al vertader art. Are, are rendeixen culte a la polsaguera, are construeixen cases que just semblen figures dels pastissers d'antany, are ho espenyen tot: la patina venerable del temps, les construccions tipiques, els monuments historics i artístics; tot, tot volen que desapareixi, que no s'en ralli pus... I vinguen aringleraments, i vinga pols, i vinguen pedretes de colors, i vinguen aberracions arquitectòniques...! Que s'ha fet de vosaltres, amics corals de la nostra infantesa, de la nostra pubertat, de la nostra joventut? Que s'ha fet de

vosaltres, palaus, cases i monuments? Que s'ha fet de vosaltres?

El ca. Prou, amiga esfina, prou. Ja t'entenc; ja sé ont vas; no seguesquis pus... Es trista dissort que les teves paraules hagin de sortir sempre amarades de sang i plors!

La pluja cau a xamals. El vent repeiteix els seus xiulos, i la mar sos bramuls, i els arbres ses llamentacions, l'òliva et seu crit tètric i acompassat. El gall torna a cantar; dos molxos s'encalcan...

JOAN ESTELRICH.

Cartes Endimoniades

V

(D'en Banyeta Verde a Satanás)

¡Oh quín dimoniasso que és vosté! Jo estic amb sos cabeis drets! Ja hi fila prim! Ell a poc poc, me farà creure que dú mes picardia que els ajots de Montissión, que és tot quant se puga dir, s'entén per are, que més enavant el se menjarán a vosté crú amb tot el seu Principal de les Tenebres i amb tot el seu banyam de dues canes.

¡Fonne, fonne! Si que la coneix prou la gentola que ambruta paper a la moderna. Gòs messions que vosté i el Senyó Llocifé n'escrivien un de periodic, quant los pegà per rebel·lar-se, i armaren aquell desgavell que ningú s'hi entenfa per allà dalt. Que'm taien el coll, si no feien qualque MADRID CÒMICO que fumava amb pipa! ¿Y creurà que lo que'm diu de que totes aqueixes monees lletrudes son de sa nostra parentela, ja fa estona que ho sospitava? Però aquesta netsia vendrà, sens dupte, per s'orgullet es cabillós, per sa brevetjera d'endiòt, per ses manyes de gat vei i tal vegada per s'esperit de contredicció a les veritats eternes; perque... verbo a ses llums... *necaquam...* hi ha massa enteniments de Frencina dins el gremi. ¿Qué vol que li diga? Jo crec que no més fan us de rahó per compromís; per no quedà malament amb sa forma humana *gratis data*. ¿Y per quin diantre de motiu hauràn sigut donats d'aquesta forma que per si sola inspira respecte? ¡Vaja! Li dic que és un misteri dels grossos. Mi he romput les banyes i no he pogut aclarir res. ¿Vosté entén als animals, Senyó Satanás? Jo sí: i li puc jurà que he sentit converses...; n'hi ha que no hi poden pendre peu amb aquest assumto i los fa anà coppiu, abatuts i melancoliosos. Voldria, sobre tot, que escoltàs ses queixes dels porcs dels moxos i dels ases. ¡Pobres animalets!

—¿Perqué no mos han d'ensenyà d'escriure, diuen, i no mos han d'encarregà articletxos d'aquells tan curiosos d'última moda?—També m'he enterat de que els porcs desitjen pendre les ilustracions per conte seu. Are figurese vosté que'ls escarabats, aquests grans artistes de la civilizació moderna, los donassen una maneta, ¡figurese si en veuríem de còses bones!

Però me crega, senyó Satanás; no'n pas fretura dels escriptors de barralla, d'aqueixa patulea modernista, que mai sab aont se surt, que no fa més que mesclà cols amb caragols, i que no té agafai per cap caire. Jo sé quin pa m'assacia, i... ¿ho vol sebre? Idó en res nat del mon pas més gust que fent es borino per dius aquells carabassots plens de terenyines, passejantme per demunt una tenassa de brutó, i en veure que los entra una idea sana totduna pegar-li ventai, fent-la fogir mes lluny que les cabrelles del Sol. ¡Sab que ho són de toixeruts! I ademés: p'el motiu de que gasten una superbia tan fina com la nostra, a tot me diuen *amén* amb tal que los vaja per les seues; i no hi ha desbarat, per gros que sia, que no'l s'empessolin com si fos un pastís de cabeis d'àngel. Totes ses

animalades que amollen, provenen d'haver les jo embotit bé dins sa closca el *principio inconcuso* de que la relligió es cosa de poca importancia, que *para las personas decentes*, sols ha de consistir en quatre practiques exteriors a que *convé* subjectar se per atenció al poble, en certes recordances devotes que venen a temporades com les fruites i els jocs dels nins. També los he fet creure que s'inspiració surt *como Venus de la espuma del mar*, de les copes del licor i de les tasses de café, begudes a glopets, entre xerrada i xerrada, amb un *puro* a sa boca i amb so capell ben tirat endererra; i que no hi ha com tení poca vergonya per arribá a essé un gran homo. ¡I ja ho veul li envesten a tot, i tracten de lo més sagrat sense cap mirament i escarneixen lo que a noltros dimonis mos fa tremolar, i flastomen sense remer-s'en perque ja hi tenen es llis, i amb quatre birimboies enllesteixen un article, i llevò per omplir's buits de la revista i que surta ben emperifollada, m'engirgolen dues o tres poesietes indecents que tothom s'en llepa els morros. Si senyó; morros; no ho puc di d'altre manera.

En temps primé ¿s'en recorda? ¿quant no s'escrivien més que llibres? Qui's posava en aquest ram, solia se bre aon tenia sa ma dreta, al manco en lo que pertoca a reflexions i arguments, encare que l'estil anàs com se-vaia. Si'n sortia qualqu'un d'esgarrat, o siga heretje rebetlo i mala ànima, ja contavem amb un calop més per fer-ne vega, junt amb set o vuit dotzenes de deixebles orgullosos i caparruts, i bona nit, pastora; però en el dia, desde que tothom serveix per escriure, i el bestia va a lloure per entre aquest aixam de revistetes amb figures dirigides p'es ca d'en Pinyol, la gran sucursal dels *Gats de ploma* s'ha convertit amb un jubileu, i no hi som a temps a despatxà billetes per ca-nostra. Avui per avui n'on veurà compareixe molts perque casi tots son joves, pero de les tres parts dues se faràn veis abans d'hora. Entre vicis, males nits, lulea dels *Toros*, escepticisme verinós, humò de *perros*: diluvis deutes, fam crònica del ofici i fam novella estesa *urbi et orbe* a força de *robotorum* per aquells estimats meus, dolçor de la meua ànima, que se diuen liberals, li assegure que a dins pocs anys donaràn més feina a la mort que a ses planxadors, i més alegria a n'En Banyeta que a l'Àngel de la Guarda.

I no hi ha *vels*, senyó Satanás; li dic que això de les lletres va del tot com-savia; no hi ha pany que's serv; está tirat a perdre en un fanc horros d'ont surten a matà ànimes, tota classe de malalties. Si senyó! Ha de sebre que qui mos fa més parroquia es aquest esbart d'escriutoretxos de mala mort que en estudi d'estudis no passen de sa retxa d'en Net-Nei, llevat de lo que aprenen per dins cafés, cassinos, cases de joc, tertulietes a l'aire libre i entre els bastidors dels teatros en companyia de balladores i coristes. ¡Com es vetla llisa! El cas es que ells ho entenen (i en Moll que's fasse pendre); perque aqueixa és la vertadera ciencia l'única respectada, aplaudida i ben coneguda. Jo'm cuid de que no s'en perda ni una miqueta: de modo que tota la que sobra de s'escriure, va a parà dins qualque càtedra o s'aprofita en els Ateneos, aon a vegades no s'en troba ni un esquitet de la que s'usava temps enrera quant fermaven els cans amb llengonisses.

Bono: per avui trob que basta. Salut i tionades ben fortes.

Besa... etcetera; i llevò lo de *afectísimo seguro servidor* i demés.—BANYETA VERDE.

UN NEBOT DES CAPELLÀ DE SES IDEES.

RONDAIA DE MENORCA

S'animalet vert (1)

Assò vol dir qu'era un rei que tenia tres fiis. Es major era de nom Pere, s'altre Juan i es petit Bernadet.

Una vegada el rei se va posar malalt i malalt i va pendre tan malament sa malaltia que va quedar ben cego des dos uis.

Va comensar a fer compareixe ductós i adobants i tots deien lo mateix: —Aquesta malaltia no te cura en no ser que duguin *s'animalet vert* i aquest li tiri dues gotes damunt cada ui.

Quant es tres fiis van sentir es dictat des metges i adobants, tots tres van fe es mateix pensament, se presentaren a son pare i li van dir:

—Mun Pare, noltrus estam resoltos a anar a cercar *s'animalet vert*, costi lo que costi i sigui alla vont sigui per veure si vos curareu.

—Idó, fiis meus, preniu es dublés qu'hagiu de menester, enmanau-vos un cavall per hom i anau a cercarlo. I es qui me'l portará serà hereu de sa corona.

Els agafen una bossa per hom plena de dublés, ensellen un cavall cada un i parteixen fots tres per un cami, *tris tras, tris tras*.

Quant van es-er enfora van trubar tres boques de camins; allà se despediren i cada un va pendre tot sol per un d'aquells camins.

En Bernadet parteix adeveres amb es cavall i s'en anava que bonibé no tocava sa terra, fins que va arribar aprop d'una casa i comensá a sentir crits i fidemon. S'hi acostà i demana:

—¿Idó, que's que hi ha, que raonau tant?

—Ja hu veis, germanet,—van respondre es de la casa—mun pare es va morir fa uns quants dies; va deixar cent duros en deute en aquest homu qu'ara ve a reclamar-los i noltrus no tenim mes que miseria.

—¿Per assò feis tant de renou?—va dir ell—fer un obra de misericordia costa poc, i qui be fa, be trobará; jau vataquí es cent duros i anau-vús-nes d'aquí.

—Gracies, germanet,—deia aquella gent tota agrada,—un bon favor mos hau fet.

—A Deu sien dadas,—va respondre ell—Pega fuetada an es cavall i per avall s'ha dit, i fora vessa, a cercar *s'animalet vert*, per curar son pare.

Al punt se comensá a fer tart; un grop de nivulats pujava i prest vengia llamps i trons que feien feredat, pero ell era valent i per res se regirava. Des cap d'una estona de caminar va trobar un homu qu'era s'anima d'aquell mort que havia deixat es cent duros de deute i li va dir:

—Idó, jove, de que vas amb aquest mal temps i per aquets camins?

¿De que vaig?—va respondre ell— a cercar *s'animalet vert*, ¿No'm sabriau donar endicies d'ell?

—Si; no deixis mai aquest cami i quant serás molt enfora veurás un llumet, arriba-hi que's una caseta de gigants que de dia dormen, entra-hi i adintre hi trobarás *s'animalet vert* que cerques, pernil i fuig tot d'una, però alerta a tocar sa gabia perque esta tota voltada de picarolets que despertarien es gigants i te matarien.

—Moltes gracies, germá,—va dir ell i parteix d'allà.

Camina que te camina va afiná es llumet enfora, s'hi acostà i va ser se caseta. Hi entra i va trobar tot d'una *s'animalet vert*; l'agafa i ja anava per fugir quant va pensar: ¡Ai! i ara he de deixar aquesta gabia tan pulida! ¡Ei saps que hu és depulida! Jo me l'enduc,

(1) Me lo van dir en Bernat Villalonga i en Nenci Cavaller que le sabien de Na Marie Barber (a) Niu de Mitjorn-gran.

massa que si estic alerta no ferà renou. Prova d'agafarla apoc poquet, pero just la va ferir, sonaren es picarolets i van surtir una partida de gegants que l'agafaren i li van dir:

—Mira, ara t'hauriem de matar, pero t'amollam perque mos duguis s'espasa de Roldant i no te donarem s'animalet vert que no mos la duguis.

Ell se torna posar dalt es cavall i deveres ja es partit cap a cercar s'espasa de Roldant fós allà avont fós.

Des cap d'una bona estona que caminava li torna compareixe aquell mateix homu de s'altre vegada i li digué:

—Hu veus que t'ha socceit per esser temós. Si tu m'haguessis cregut a jo i no haguessis tocada sa gabia, res d'asò t'hauria passat i ara ja tendries s'animalet vert.

—Si que teniu raó,—va dir ell.

—¿I ara ahont vas?

A cercar s'espasa de Roldant, o ¿No me dirieu per hont he de prendre per trobar-la?

—Si que hu sé—va dir ell—no deixis aquest cami i quant serás molt en fora tornarás trobar una caseta de gegants. Allà dins hi ha s'espasa de Roldant—entra-hi i agafala, pero no toquis s'estoig que també té picarolets i si'l toques despertará es gegants i t'agafarán.

—No hi ha pó que'l toqui—va dir ell.

Aquell homu passá; ell torna mostrar es fuet an es cavall i d'allà s'ha dit cap envant.

Afina enfora se caseta, i cap a ella parteix deveres. Arriba su'l devant, bota des cavall i entra. Just qu'es adintre ja veu s'aspasa de Roldant lluenta con un mirai, i l'agafa per endur-se-ne-la, pero assí que veu s'estoig, en quedá encantat:

—¿Ai quin estoig mes pulit! I ara l'he de deixar? ¿Mai seré tan boig; jo me l'enduc!

L'agafa i així *diriding ding ding* comensen a sonar es picarolets. Es gegants se desperten i ja hu crec que'l van agafar tot d'una. M'el fermen ben fermat i ell que no feia mes que cridar: Amollau-mé, desfermaumé, dic.

—No t'amollarem—li van contestar ells—si no promets de dur-mos es cavall de ses quatre forces.

—Si que vus lu duré,—respongué ell—jo vos ho promet.

L'amollen, ell puja dalt es cavall, li pega unes quantes dinques i es cavall parteix escapat qui no podia mes. Quant va esser enfora, molt enfora li torne compareixe s'homenet de cada vegada i li va dir:

—Que hu veus que guanyen de ser temosus. Tu no vols creure, per assò te succeien aquestes coses. ¿I ara avont vas?

—M'en vaig a cercar es cavall de ses quatre forces, no me dirien avont deu ser?

—Si—va respondre s'homenet—segueix sempre endevant! per aquest cami i quant serás molt enfora trobarás una caseta de gegants i an es costat un estable; entra hi i allà dintre hi trobarás es cavall de ses quatre forces. Ferma'l amb es cabresta i enmenat'el, però no li posis sa sella, perque si la toques tot d'una es picarolets comensarán a sonar i es gegants t'agafarán.

—No la tocaré cert, per pulida que sigui!

Torna pujar unes quantes candongues an es cavall i hala avant, hala avant, a la avant s'en anava com es vent de deveres, fins que va veure enfora se caseta que s'homenet l'hi havia dit.

Arriba devalla des cavall i entra dins s'estable. Ferma es cavall de ses quatre forces amb es cabresta i ja s'en anava quant afina sa sella a un recó, tant pulida que brillava.

—¿Ai,—va dir ell—quina sella mes pulida! és una llástima haverla de deixar, un no gosa. Massa que de dins sa caseta no s'eu entemcrán.

Va per agafar-la i així que la toca *ding, diriding diriding ding ding* es picarolets qui's posaren a sonar, i al punt arribaren es gegants i van agafar en Bernadet.

—Amollau-me, amollau-me dic,—cridava ell—amollau-mé que no vui romandre per aquí, prou feines teng.

—No t'amollarem cert, mentres no mos promets que mos durás la fló del mon i si mus la dus allavores te donarem es cavall de ses quatre forces.

—Així quedam, idó—va dir en Bernadet.

Va pujar dalt es cavall, li dona unes quantes cinglades, parteix al trot tris tras, i al punt no'l van veure.

Quant va ser molt enfora, li torna surtir s'homenet i li va dir:

—Ja hu veus que guanyes amb ses teves temes. Colca vegada el camparás malament, si ets tant temós, trobarás barra de cap i et posarán un sau nou. Ves que l'havies de fer a sa sella.

—Tota sa raó teniu, però ja está fet i Deu mus quart d'un ja está fet.

—Ja es vé. ¿I ara avont vas?

—A cercar la fló del mon i creis que estig ben embarassat que no sé per ont he de pendre per trubar-la.

—¿Saps qu'ets de fer, segueix es mateix cami que dus i quant serás enfora trobarás una ciutat molt gran. Tresca per alla fins que veurás tres joves a un balcó i una d'elles tindrà un mucadó amb ses mans; aquella jova es la fló del mon.

Tu passetget per baix des balcó i a ella li caurá es mocador, cuil tot d'una però encara que t'el demani, no li donis, diga-li que devalli; ella devallará i tu te la podrás endur.

—Be va, respongué en Bernadet—no passeu ansia, que jo la duré.

Dona xufla an es cavall i d'allà s'ha dit cap a cercar la fló del mon; i vos assegur que curria de bó, semblava que no tocava sa terra.

Al punt va afinar enfora cases i mes cases s'hi acostá i va ser sa ciutat. Tresca qui tresca, trobá es balcó d'una casa gran avont hi havia ses tres joves una d'elles pulida com un sol, qui tenia un mocador. Comensa a passetjarse per llá baix, va encendre un xigarret i al instant, *puf* es mocador li va caure.

En Bernadet el va agafar i sa jova li digué:

—Bon jove ¿me vuldriau dar es mocador que m'ha caigut?

—Devalla i t'el daré.

La fló del mon debaixa des balcó i quant allargava sa ma per prendre es mocadó, en Bernadet l'agafa, la puja dalt es cavall, pega quintina an aquest i per avall s'ha dit, cap a sa carretera. I d'allà enfora, camina que te camina, fins que va arribar a sa caseta des cavall de ses quatre forces i va trobar es gegants adefora.

Ja la duc ja a la fló del mon—va dir en Bernadet—Jau valataqui-la i voltrus donaumé es cavall.

Treuen es cavall de ses quatre forces i en Bernadet s'hi posa a damunt i lis va dir:

—Ara que me de separar de la fló del mon deixau-me donar l'hi es darré abrás.

Es gegants hi van consentir, ell agafa sa jova per abraçar-la, li dona estirada i la va pujar dalt es cavall, pega uns quants esclafits i es cavall va partir com es vent de deveres i me va deixar es gegants amb ses mans buides, i fent sa rabieta com veien qu'havien quedat sense la fló del mon i sense es cavall de ses quatre forces.

En Bernadet amb un prumis va arribar a s'altra caseta de s'espasa de Roldant i també va trubar es gegants ben desperts que l'esperaven.

—Ja'l men ja, an es cavall de ses quatre forces, ja podeu preparar s'espasa de Roldant i lo promés sia atés.

Es gegants treuen s'espasa i s'estoig i li diuen.

Hala debaixa des cavall i noltrus te

donarem s'espasa. Però abans que ells tenguessin temps de fer debaixa la fló del mon, en Bernadet pega bot, salta dalt es cavall li venta cirera, i deveres partí cap enfora i va deixar es gegants badant sa boca an es vent, i diguent batats i batats de maleits qu'estaven.

En Bernadet seguí per avall amb es cavall de ses quatre forces, s'espasa de Roldant i la fló del mon, fins que va arribar a sa darrera caseta qu'era sa de s'animalet vert. Es gegants ja estaven per sa carrera i ell tot d'una qu'els-e veu ja diu:

—Hala, que encara no teniu arreuat s'animalet vert? Jo vos duc s'espasa de Roldant i es ben hora, si ham de fer barata.

—En volé—respongueren es gegants

Entren dins sa caseta i treuen sa gabia amb s'animalet vert i el donen an en Bernadet qui estava dalt es cavall i mentres ells anaven a agafar s'espasa de Roldant—Ja hu teng tot, ja—va dir en Bernadet—pega bolet an es cavall i aquet parteix com si hagués vist es mal esperit i va ser un moment i no'n van veure, ni la pois d'ell.

Es gegants van quedar com a botxus, no s'en purien donar raó de sa passada i van romandre renegant en mig des camí.

En Bernadet no cabia amb pell, com se veia amb totes aquelles prendes; no vos dic si frissava d'arribar a cas-seva per mostrar aquells arreus tant pulits i curar son pare!

Quant va esser a ses tres boques des camins, va trubar ets altres dos germans en Pere i en Juan que venien motxus perque no havien pogut trubar s'animalet vert.

En Bernadet tot gojós les ho va mostrar i ells li posaren tanta enveja que tots dos se van pactar per fer-n'hi una de grossa.

Es germà segon va dir:—Trop que l'hauriem de matar perque si arribam a sa casa i ell cura mun pare, será s'hereu i noltrus heurem d'esser comandats per ell. Trop que l'hem de matar i massa que mun pare no sabrá res.

—Ca, tampoc no importa tant, basta que'l tirem dins un pou i ell tot sol se arribará a murir va dir es majó. L'agafen, li prenen tot quant duia i el tiren dins un pou que hi havia allà aprop amb molt poca aigu; el van deixar allà dintre plurant i ells s'en van anar a casseva i van dir a son pare:

—Ja venim ja, i el duim a s'animalet vert i altres coses ben pulides.

—¿I des vostre germà petit, d'En Bernadet no'n sabeu noves?

—No, ni l'hem vist, ni sabem per avont para, van respondre ells.

Son pare se va posar trist, però ells dos li van dir: Ja vindrá ell, no passeu ansia; parau ara, i s'animalet vert vos tirarà ses dues gotes damunt ets uis i quedareu bo.

Be hu van provar i es van esforsar perque s'animalet vert l'hi tirás ses gotes damunt, però de cap manera hu van poder conseguir.

—¿Com será assò?—deien ells.

Se miren s'espasa de Roldant i van veure qu'estava tota roveia. Van a veure es cavall de ses quatre forces i vol dir que totes les havia perdudes, i la fló del mon qu'estava trista, trista, qui sempre plurava.

Mentrestant qu'en Bernadet va estar dins es pou, li va compareixe aquell homonet de sempre, el va treure defora i li va dir:

—Mira, ves deveres cap a cateva qu'es teus germans han fet creure a tun pare que tu ets mort, i tot lo que era teu esta trist i ruvei.

En Bernadet s'en va cap a casseva i quant va arribá son pare va tenir s'alegría mes grossa qu'es pot tenir, es cavall va recobrar ses forces, la fló del mon va tornar mes alegra, s'espasa de Roldant lluenta com abans i s'animalet vert així qu'en Bernadet el

va agafar va revivar, i ell s'en va a son pare, li tira ses dues gotes damunt ets uis i va quedar ben sa i ben bó al acte.

Quant en Bernadet, li va contar tot lo que li havia passat sun pare li va dir:

—Mira, Bernadet tu ets s'hereu de sa meua corona, i si vols matar an es teus germans mata'ls que s'ho mereixen.

—No, mun pare, jo els'e perdon—va respondre ell,—si ells se porten bé amb jo, per sempre serán perdonats. Jo lo que vui es que me dixeu casar amb la fló del mon.

Son pare li va concedir es permis i se casaren, van fer unes grans festes i van viure amb pau i felissos anys i mes anys fins qu's varen morir i qui no hu creu, ja sap qu'ha de fer, anar-ho a cercar.

Andreu FERRER GINART

Frases mallorquines cristianes

Qualque coseta per amor de Deu. Un poc de caridad per amor de Deu

Aqueixes són les fórmules més o menos variades que ha creades la necessitat o pobresa temporal. També la necessitat té la seua conformansa en Deu! ¿Què no pot arrancar d'un cor noble una petició tan humil? An aqueixes expressions responen els de la casa on ha demanat, si son pobres. *Deu vos o remei, germanet; y noltrus també som pobres! o Deu vos do bon repós i bon remei; també: Deu vos fassa be qui pot; i algunes voltes: Deu vos do ventura, an a que respón el pobre: Deu la mos dó qui pot.* El pobre a voltes no está necessitat de pá tan sols, té falta de consols, de conformansa en la voluntat de Deu. Necessita que una má l'aixequi de la postració moral en que a voltes se troba, per mor de la necessitat; és necessari que li parlin de Deu Remunerador, del Deu qui ha dit: *Benaventurats els pobres d'esperit perque d'ells és el reine dels cels* Y en aqueixes expressions hi troba la confiança i l'esperança que han d'endoleir els treballs i penuries.

El pobre que ha rebuda la llimosna o beneficis, sol exclamar amb l'expressió que son cor ple d'agraïment sab formar. N'hem sentides tan expresives com aquestes: *Que Deu vos ho pac, així com jo ma'avetjaré agrair-vos-ho.—Que Deu vos pac sa gran mercè que m'havet fet!*—*Que Deu vos pac lo qu'heu fet per mi.—Que Deu vos do tanta ventura com desig per mi mateix.—Per amor de Deu sia i que Deu vos quart—i's respón: Amèn. Això és que hem de mester—Deu vos ho augment i a mi que no'n falt.—o simplement: Deu vos pac la caritat i per amor de Deu sia.*

El sentit es aqueix: No podent el pobre retornar els beneficis rebuts, mira com un dever, implorar de Deu, que ha vista la llimosna que ha feta la ma dreita, ignorant-ho l'esquerra, la bendició, la salut, i la multiplicació dels bens temporals; i al meteix temps que és un acte d'agraïment manifestat al dador, és una de les moltes confessions de que Deu és el suprem remunerador, que dona premis inmarcibles i bens que el mon no pot esveir.

A gran mal Deu ajuda; Deu no desampara nigú, bons siguem noltrus.—Deu no ho dona tot ni ho lleva tot.

Totes aquestes expressions se diuen per consolar an aquells que están opresos per una malaltia, o per grans soscaires, manifestant que Deu dona el socós segons la necessitat, segons el refran: *Deu dona es fret segons ses*

robes. Deu no muda: dona lleva i ajuda. Que és de cristià i vertader el sentit que entranyen aquestes expressions. Be ho podem tocar amb les mans cada dia!

¿Qui ho sab an aixó?—Deu no s'explica amb nigú.—Deu no ho diu a nigú

Aquestes expressions se senten molt sovint entre dones, plenes de bona fé, davant les profecies del temps, o de la terra, quant s'esperen grans terratremols o grans tempestats. Es com una especie de reprensió que's fa a s'esperit escrutador d'alguns que volen penetrar els designis de Deu, al mateix temps que l'espera apacible de lo que succeirà rebut con enviat de Deu

Aviat está dit «Malalt Deu t'ajut»

Es bo de fer aconcellar als altres la paciència i la tolerancia en el mal, o en persuadir i posar medis molt difícils i desagradables per alliberar-s'en quant els qui's donen n'estan ben lluny. La caritat cristiana exigeix que'l qui dona el consei, doni també el remei, segons ses forces.

Tan cert com s'es alsat Deu avuil

Per donar mes forsa i credibilitat a lo que diu una persona, se val de una o s'altra expressió d'aquestes, d'un sentit altament cristià: *¡Tan cert com s'es alsat Deu avuil!—¡Tan cert com s'ha dita missa avuil!—¡Tan cert com aixó és el sol que m'illumina!—¡Com aixó es claror de Deu que ens il·lumina!—Tan cert com som cristià.*

—¡Com Deu existeix!—Ho puc dir davant Deu i tot lo món.—Jo no dic mentida. Ara mateix aniria a rebre el Bon-Jesús.—Deu me guart de mentir.—Tan cert com hi ha cel. Com m'he de morir.

S'homo desitja i estima naturalment sa veritat, de tal manera que t'è per cosa vergonyosa i vil dir mentides i en estes expressions s'hi veu el desitj i esforç per que no'l tinguin per mentider ja que segons el refràn, *a un mentider quant diu ver no'l creuen.*

En elles s'hi veu el sentiment cristià del poble mallorquí, puís fa confessió, per robustir les seues afirmacions, de moltes veritats com l'existència de Deu, la mort, el cel, etc.

En nom de Deu.—Deu m'en deix sortir ab bon nom!

Sol esser l'exclamació d'aquell qui ha sortit d'un trebal penós i llargarut.

Es molt frequent sentir en mitj dels treballs: *Deu m'en deix sortir amb bon nom*, axó és. amb la gracia de Deu.

Parla que Deu parlá.

Se diu d'aquell a qui se precisa per respondre a lo que per un respecte o s'altra volia callar. A voltes per instar-lo més, se diu *Parla que Deu parlá i estava en la creu.*

La mort i la vida Deu la té.

Se diu en moltes ocasions, una de les quals es aqueixa: Se tracta d'una persona malalta que dona males esperances i un diu per animar-mos a confiar amb Deu. *La mort... Com si diguessem per Deu no hi ha res impossible perque tant té la vida com la mort, i mos donarà lo que més mos convenega.*

Si Deu ho vol i María.

D'aquesta expressió usam quant anunciam que farem alguna cosa, regoneguent la incertitud de tot lo d'aquest mon i la dependencia de Deu qui ho disposa tot.

Dona gracias a Deu que's estat lo més poc que poria ser, i Deu no mos n'envii de pitjors.—Ja's estat que Deu no ho ha volgut i no més.

Totes aquestes expressions denoten l'agrahiment a Deu per havernos fet sortir d'un perill grós, sensa res de nou o a lo més amb poca cosa.

Deu sempre ve-la demunt els seus fills i no permetrà mai que surtiguen ferits si tenim viva fé i confianza amb ell.

Deu heu sab i no més.—Sols Deu del cel ho pot di.

Solen usarne per ponderà lo que's diu ó's conta, quant, per exemple, se vol ponderà lo molt qu'ha patit una persona; i així diuen: *Deu heu sab i no mes lo qu'ha patit.* Fent avinent que lo que s'homo no pot entendre, es accessible a s'ullada de Deu que tot ho veu amb la claretat del mig dia.

Han de mester Deu i ajuda.

Dels tardans i feixucs o embarassats per fer una cosa o altra, ho diuen. Així, per venir, de tal part, per fer tal cosa, a un li enfloquen; *has de mester Deu i ajuda.*

Com si diguessem: ademes de l'assistencia de Deu, ordinaria per tots els actes, necessite ajuda es seu temps.

Gracies a Deu.

Demantant de noves a qualqu ¿Estan bons? respönen. Si, *gracies a Deu.* També sol esser una exclamació d'alegría per haver tengut efecte una cosa esperada.

Gracies a Deu que éts arribat!

Deu és el qui dona totes ses coses; la salut i la vida; és lo més pesat en raó que donem sempre les gracias an el qui'ns agracià. Hauriem de desterrar el dir *Gracies* a soles que's va introduint bastant.

Deu mos manténgui en salut i la seua gracia.

Parlant de la malaltia que sofreix alguna persona, solem usar d'aquesta frase. A voltes n'empram d'altres: *Deu mos ne guart o Deu mos n'alliber.* I quant és una desgracia grossa que és sobrevenguda a una persona o a una familia sencera solem dir aquestes: *Deu n'alliber a tota persona nada: o Deu no permeti un tal de nigú de no-tros.*

La salut sensa la gracia de Deu és despreciable, no mos servirà per res. I en la primera frase la demanam acompañada de la gracia perque sia de profit i de desitjar: Es d'un sentit ben cristià, com les demés que tenen cert regust de caritat cristiana al revés de l'egoisme del món p'el qual en estar bé un, se fa trons de l'estat dels demés.

Será lo que Deu voldrá.

En emprendre o en estar en-mig d'un trebal en que s'entreveu un resultat poc satisfactori, solen dir: *No res, será lo que Deu voldrá* o també: *Ja hu veurem Deu que voldrá o que mos dará.* Com si diguessem, de Deu dependeix el resultat de totes nostres accions; i ja veurem que's lo que vol, que aixó rebré, beneint la seva ma.

Més val que Deu mos guart que s'escarxiller.

Quant veuen un pres, dins sa presó, o entre guardes que'l duen cap a s'ombras solen dir aquesta frase.

Té el sentit prou cristià. Com si di-

guessem: Mes val posar el coll sota'l jou que Deu mos dona, aixó és, guardar el Manament de la Llei de Deu, que, romputs aqueis, servar els manaments d'un escarxiller, o sia posar el coll baix del jou de presó fosca i humida.

Hi fa un estar de Deu.

Si cansats de llarga caminada i acubats per la calor arribam a un lloc fosc ont se respira un aire pur i delitós, *hi fa un estar de Deu o un estar d'angels*

Equival a dir: Aixó és un lloc de pau i dolçor, i suau benestar; que la paraula *Deu* entranya tot aixó i encara més.

¡Per amor de Deu van a missa!

Qui no's vol enfadar davant una malifesa, sol vestir-se de paciència, i esbrava el disgust amb aqueixa: ¿Qui ha fet aixó?

¡Per amor de Deu van a missa!

La veu a *la* llego el sentit cristià que t'è. En semblants ocasions se diu també: *Deu mos dó coses que convenguen.*

¡Homo aixeca el cor a Deu!

Que venen tristeses, capaços de capficar un homo en terra, que venen desgracies i soscaires que farien emmalaltir qualsevol: *homo aixeca el cor a Deu!*

Com si diguessem: aixeca el cor a Deu qui't donarà el consol que necessites i l'alegría que't manca.

Es estat una providencia de Deu que.... no haje caigut.—¡Quina providencial

Es diu quant se preveia un gros perill que després per una disposició de Deu no hi ha hagut res de nou. També quant dues persones se troben pel carreró dins una casa que pareixia per una casualitat. O també quant dues persones se veuen i es cercaven però que pareixia imposible que's poguessen afinar; confessant d'aquest modo la prevenció de Deu ordenant totes les coses.

Publicacions rebudes

En el mes de Mars visitá la nostra Redacció el novell peribdic *Dios y Patria*, orgue de la Juventut Integrada de Palma. Se publica amb censura esglesiaística i no te preu fixat per la suscripció. Comensa consignant la més completa adhesió a la Santa Esglesia Catòlica, an el Papa, a l'Íl·l·trim. Governador Esglesiaístic de la Diócesi i an el Cap del partit D. Juan de Olazábal, i diu que se dedicarà a donar a coneixer an els lectors ets ideals, pràctiques i organisió integristes.

Saludam aquest bon company. an aquí desitjam molts d'anys de vida, i establim es camvi.

Dissapte passat reberem també un altre nou confrere, *Santuari*, setmanari d'informació, que ha comensat a publicar-se a Felanitx. Diu que «se presenta an es public sense mes preten-cions que ajudar, segons sien ses «seues forces, an es foment de sa cultura, a un'epoca en que estam pre-senciant es trist aspectacle de veure «com desapareix una civilisació funes-tament històrica».

«*Santuari* se ocupará dels interessos «morals i materials que puguen esser «utils an els seus lectors, oferint al «meteix temps franca hospitalitat en «les seues columnes an els treballs li-«teraris que li enviïn».

Firmen els escrits *La Redacció*, J. Sureda Matas Pre., Faust Casals i Bové, Antoni Rigo Puig, Jeromin, Juan Estelrich i Sebastiá Barceló.

També amb gast acceptam es camvi amb *Santuari* i li desitjam molts de suscriptors.

Secció local

Tenim noticia de que el nostro estimat compatrici, l'Íl·lustríssim Sr. D. Antoni Maria Alcover Vicari Capitular, S. V., va millorant de cada dia. Mos n'alegram molt, molt, i demanam a Deu, que, si convé, li concedesca prest salut completa perque pugua seguir treballant per be de l'Esglesia de Mallorca.

Dia 10 a vespre morí, havent rebuts els Sants Sagraments i la Bendició Apostòlica, D. Francesch Cazañas, qui ja fa molts d'anys vengué a Manacor per exercir la carrera del magisteri. Era de la provincia de Navarra i deixa tres fies monges de la Puresa.

Pregam a Deu p'el descans etern de la seua ànima i al mateix temps donam el condol a tota la seua apreciable familia.

Per aquí ja se comensa a parlar de ses festes del B. Ramón Lull que s'han de celebrar a Ciutat en el mes de Juny i Juliol. Ja sabem una partida de persones que fan comptes assistir-hi, i altres que volen prendre part en qualuna de ses peregrinacions que se farán, sobre tot a sa que ha de pujar an es Santuari de Cura, damunt Randa.

A instancies de s'Autoridad municipal s'ha posada a Porto-Cristo una cartería p'es bon servici des vecins d'aquell poblet.

Es una millora que ja fa temps se desitjava i que haurá caiguda ben re-de-bé an es que viuen per allá.

Sa festa que celebraren Diümenge passat es Congregants de sa Milicia Angélica en es Convent de Sant Vicens, va resultar solemnis-sima. Se va cumplir tot es programa que publicárem dissapte, per lo qual no mes afegirem que sa conferencia que feu l'eminent propagandista catòlic D. Jusep Font i Arbós, tan conegut dins tota Mallorca, resultá lo més brillant i hermosa, i per aixó va esser molt celebrada i aplaudida.

Diümenge qui vé els Congregants de sa Milicia, ets exploradors i moltíssimes d'altres persones aniran en pelegrinació an es Santuari de Bonany de Petra.

Pareix que sa Companyia des Ferro-carril los fa una grossa rebaixa.

Es picapedrers fan via a ses obres de la sacristia nova de la Parroquia. Amén que prest la vegem acabada.

Tenim es gust de fer a sebra an es públic, que sa Administració des *Correo de Mallorca* per facilitar a la gent, sa publicació de anuncis mortuoris, ha nomenat a Mestre Antoni Fiol, repertidor de *LA AURORA* per enviarlos-hi. Per consegüent es qui vulguen publicarsé se dirigesquen a ca seua, carré d'En Ferrer, n.º 5, Manacor.

Ell mateix servirà an es que los vulga comprar es llibres sigüents, que serán duits a domicili de qui los demanará.

Monografia Històrica del St. Cristo de Manacor, per Mn. Antoni Truyols, Catedratic des Semenari, encuadornada a 8 r., en rústica a 6 r.

Vida de N. Sr. Jesucrist, per Mn. Juan Aguiló, encuadernada, 4 pts., en rústica 3 pesetas.

Biografía del M. Rdo. P. Joaquín Rosaló y Ferrá, por el P. A. T. SS. CC., encuadernats a 8 r., rústica a 6 r.

Historia del Pueblo de Manacor, por Don Bernardino Matheu, Pbro. en rústica. a 4 r.

Recuerdo del Imo. y Rdimo. Dr. D. José Miralles y Sbert, a 4 r.

Rondallas Mallorquinas, per Mn. Antoni Maria Alcover i Sureda. a 8 r.

I de tots es que té publicats en es seu Catàleg D. Miguel Ferrer i Mayol.

Tambe admetrá suscripcions per sa *Historia del Mundo en la edad moderna*.